

ЛІС МИКИТА

L Y S

МУКУТА

Entered as second-class matter Jan. 26, 1922, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

VOL. II. No. 9.

NEW YORK, N. Y. DECEMBER 1, 1922.

PRICE 10 CENTS.

СТАВАЙ НАРОДЕ!

Ставай народе закутий в кайдани
Желізні пута пірви,
Прожени темряву, ту ляшню погану
Будь паном на своїй землі.
Чиж Ти не бачиш, як лях-падлюка
Всю землю нашу багнетами вкрив,
Як діти наші без школи сумують,
Як батьків наших він крісами збив.
Силою напав він всю землю ..Данила:
Від Збруча почавши аж по ріку Сян

Ляцький опришок навіз нам мазурів
Над нами знущатись, мов татарський Хан.
Тюрми заповнив він нашими синами
Дочкам і дітям рідну мову взяв;
Матери мусять тортури зносити
„Хліб наш насущний” увесь зрабував.
Досить терпінь! до бою братя
Під оден прapor, клич і булаву;
Встелім дорогу ляцькими чашками
Зі Львова, аж геть по Варшаву!

"LYS MYKYTA"
Ukrainian Semi - Monthly Magazine
of Humor and Satire.

Subscription per year \$2.00
Subscription per Six Months . . . 1.25

На цілий рік \$2.00
На пів року 1.25

За границя Злучених Держав:
На цілий рік \$2.50
На пів року 1.50

Published every 1st and 15th of the
Month by

THEO. WISLOCKY
30 E. 7th St., New York, N. Y.

VOL. II. No. 9. DECEMBER 1, 1922.

ЛИСОВА ХИТРІСТЬ.

Чи чули Ви Дорогі Читачі про лиса, як то він змінився і став фарбованим; а це було так: був собі лис хитрий-прехитрий, кілько разів гонили його стрільці, тровили його псами, заставляли на його заливі, або підкладали йому затроєного мяса, та нічим не могли доїхати йому кінця. Лис кпив собі з них, оминав усякі небезпеки, які йому грозили та ще й своїх товаришів перестерігав. А вже як вибрався на лови, дебто не було, чи до курника, чи то до комори, то не було смілішого та зручнішого від него. Нераз бувало, вибрався на полювання в білий день і ніколи не вертав з порожнimi руками.

Аж раз захотілося йому показати своїм товаришам, що

він потрафить вкрасти курку в білий день, в місті просто з торговиці. Булоб може і це йому вдалося, колиб не пси, а то занюхавши пустилися за ним в погонню. Наш лис спасаючи своє життє скочив в бочку, в котрій була фарба. Там він пересидів, аж пси порозходилися, тоді він дав дразла до ліса, без курки. В лісі, як його побачили другі звірі понастрашувалися, бо синого звіра не бачили, як ліс лісом. Побачивши лис, що всі звірі його бояться оголосив себе царем. Царював наш лис так довго, доки було сухо, коли ж пустився дощ, змив фарбу з лиса тоді для його прийшла біда, бо дружина лісова його пізнала і розуміється вислава йог она остров св. Олени. Дальше в історії вже нема записано що сталося з лисом і що дальше робил дружина. Хоч того вже в історії нема, то є ще на світі один чоловік, що знає напевно, що дальше було, а цим чоловіком є ніхто інший, як нинішній редактор „Лиса Микити”. Він то ручить, що докаже фактами, що коли „Лиса” нестало то зараз було гірше, бо між дружиною запанувала реакція і непорядок. Ніхто нікого не боявся, кожий робив, що йому хотілося, та що для него було найкраще. За загальне добро і невпомінайся. Звірі з над Гудсону залили в дипломатичну політику і попри те ані мур-мур.. Песики з ліса св. Марка дбали лише про свою родину, щоб кож дій був ситий і мав теплу буду. Вуйки-Бурмили хоті пастірами себе повибиралі всюда говорили що стережуть своє стада, тим часом показалося, що всяке непарозуміння між дружиною якеби не було виходило з їх вини. Нічо не могло помочи лиш треба було покликати назад „Лиса Микиту”. „Лис Микита” заведе порядок, хто не буде слухати „Лиса Микити”, той буде суджений публичон, хай знає вся лісова дружина, що „Лис Микита” хоче справедливості.

„Лис Микита” тепер має рік і 2 місяці, і рівночасно стає революціонером. Організує армію 100.000 таких революціонерів, як він сам; що є відтак в рядах грудь при груди кинутись на зайдів Галичини. Погоділля, Лемківщини, Буковини і інших частей його рідного краю і вигнати його геть щоб сліду нестало.

До „Лиса повинні пристати всі котрі вірять в свої сили. Щоб бути в армії „Лиса Микити” треба прислати 2 долари на адресу секретаря під ч. 30 Іст 7-ма улиця. Повинностю кожного хороброго молодця записатись в ряди „Лиса Микити”.

ДМИТРО ЗАХАРЧУК

АРТИСТ МАЛЯР

приїхав з Європи, малює церкви, сцени, курники, образи історичні, з натури, з фотографії, портрети, ілюстрації, брошури в найкрайнім европейськім стилі і по найнижшій ціні. Пишіть по інформації.

DMYTRO ZACHARCUK
517 Rayen Ave., Younstown, O.

Розумні люди роблять богато більше дурниць для вигоди дурних, чим ті послідні творять розумних речей для вигоди мудрих.

ЕСПЕРАНТО.

Довгенько вже волочусь я по цьому світови, чималий кусень землењки довелось мені прочимчикувати, тай і не з одними людьми заставила мене судьба зустрічаться, а люди як звичайно люди; з одними можеш посидіти, поговорити; з другими поплакати, посумувати; а єсть і така порода людей, в товаристві яких, трудно а часом таки і неможливо відпекатись від якогось там прогрішеня

Жиючи ось так поміж людьми і несчувся я як ті літа молоді промайнули, як голову почав вже надобре покривати срібляний інєй, віщун надходящої зими.

Мій Боже мілий, котиться одна думка за другою, тажне задовго мабуть прийдеться мені пакувати манатки та ладитись в дорогу на той сьвіт, а там не жарти, прийдеться відвічати за вся „вольная і невольная яже во дни і внощи” брр.

А що найгірше мені дошкуює то це та непевність, в якім язиці судді мить мене допитувати, пічнуть в єврейськім, пропала душа аз бо буду яко риба безгласен і не воньму їхлагоду; а може схочути зі мною по німецькки балакать, та і тут зі мною далеко не зайдуть, хиба що скажу з гори „Майн лібер гот, іх габе шон алес фергесен” в латині знову хиба щоб сказав „меа кульпа” більше ані в зуб. А може вони схочути по польському гендоліць, та від таких суддів, що гендаляпайон по польську, українській душі не надіятись помилування.

Ох лишечко-ж мое безвихідне, бількаю я нещасний прибитий тяжким горем, прийдеться мабуть мені грішному порозуміватись зі суддями тільки на міги. Що, ви смієтесь?

Ій Богу це не жарти. А нуж судді лихо зрозуміють мої міни та гестикуляції... пропала душа нещасна.

З тої жури і горя я аж заснув і о диво, чудо! У сні приходить до мене якась преподобна мати та... та... ага вона називала себе Марією з Єгипту. Приходить отже вона до мене і каже: „Кріпсь, та не журися більше, а коли станеш зі сну так сейчас біжи до книгарні і купи собі підручник міжнародної мови „Есперанто” і вчись пильно то го язика, позаяк на тім світі по всіх урядах і судах від кількох літ уживають виключно тільки того язика.” Я зачав було дякувати її за пораду та вона тільки приємно засміялась кажучи „Не дякуй мені друже! Я також жила колись тут на землі і за моїх молодих літ... ну всіляко бувало.” Тут знову засміялась і зникла мені з очей, і втім я пробудився.

Пробудившись зі сну (було це по обіді) ібіжу чим скорше таки без капелюха та блузи, просто до книгарні, хапаю за підручник, ховаю за пазуху, плачу належитість і мершій даю драла до дому.

На серцю мені полекшало, в очах прояснілось, нова надія заволоділа мною, колиби так господь милосердний позволив ще гадаю собі пожити яких пару років, то яб гарненько підвічився есперанта а з ним я вже всюди дам собі раду і на цім і на тім світі.

Сідаю на „ракін чейр” винимаю остережно з’за пазухи книжочки з твердою постановою не розлучитись з нею ні в день ні в ночі аж поки не вичусь досконало по есперантськи говорити.

А! говорити, добре, сейчас ми пошукаємо як то по есперантськи кажеться „говорити”

Довго я шукав за тим словом аж в кінці по довгім шуканню прийшов я до сторінки 57. Там в лекції 34. в першому реченю знаходжу я слівце „пардас” а порівнюючи це речення з українським переводом, приходжу до висновку що слівце „пардас” відвічає українському „говоримо” а спосіб неозначений

„говорити” мавби по есперантськи звучати „парді”.

Парді, пардас..., фе! якось то по нашому не гарно звучить, гадаю я собі, ну хто його зна, по нашому ,треба говорити щоб зі звичайним простим чоловіком порозумітись а по їхньому то мабуть треба пер.. а чи там пак парді — ти, мені на тому дуже не залежить а коли від цього має залежати спасіння грішної душі то я готов на старі літа навчитись ще і пер (ов щож я знову, бачите з початку воно трудно добре вимавляти) парді-ти.

Запер я в тому місци книжочку і починаю тепер студіювати її зі самого початку від дошки. Дивлюсь за автором аж тут є Др. Цаменгоф, гм, щось воно не так. Що автором Есперанта є Др. Цаменгоф це правда але не українського підручника, але йду дальше, читаю вступ, в якому на прикінці пишеться, що всі появившіся доси в укр. мові підручники Есперанта були малі, з яких не много можна було навчитись а кінчиться цей вступ оцім реченням (...Ми уважаючи...)

підпис Т. Ф-н.

Ось це і є мабуть правдивий скромненький автор того неніченого архітвору, тої перли цвітки в укр. літературі.

Ох спасителю мій мессіє Т. Ф-н. мое перо за слабе, щоб виразити тобі мою вдячність і подив за твою так велику жертву для нас бідних темних. Щасливий ти що на той час не попався мені в „манегой”, яб удушив тебе з радості, зацілавав на смерть. Тож ти щасливий „маїко” що вже вмієш так гарно по есперантськи пер... алеж ібо годі — парді — ти, що вже і нас почав учити. Слава! слава! три рази слава Дрови Т. Ф-нови професорови есперантського язика.

Тут подив, захват і одушевлення так обхопили мене, що щоб успокоїти нерви, мусів я викурити цілого кеймел.

Заспокоївши трохи нерви почав студіювати даліше. На стороні 13 подибав я уступ про кручени складні. Що? Не знаєте що то є кручени складні? Ій Богу і я не знаю, але будьте терпеливі підемо даліше, то може і зрозумімо toti кручени складні.

На стороні 24. в лекції 10. а реченою пятім, Т. Ф-н. каже, що він бачить не очима а ушима! Не вірите купіть його підручник; він там виразно пише: Mi відас пер ля **орельой**. Що по нашому значить: я бачу ушима, орельо — ухо а говорити, паголі а не парді.

На стороні 21. лекція 5. речення друге він каже, що зуби **ла** суть акри, та не знати чи тільки квадратові, чи кубічні, сам лев як знаємо є не великий, але зуби після Ф-на має акрові.

На стороні знову 37. лекція 21. речення 8. і 9. Читаємо по есперантськи Де суть хлопці? А відповідь на це є в реченню 9. Вони суть в дівчатах. Що? Не вірите купіть його книжку. Хлопці суть в дівчатах. Гм... ніби як то, так зі всім з вухами з головою, гм, неімовірне, ну та хто його зна, люди, що на світ божий дивляться не очима а ушима можуть попасті у всіляку халепу.

Ще десь там пише він, що волосе складається зі 60 мінут.

Як каже Т. Ф-н. підручник той писав він після укр. граматики в якій уживає чистих граматичних висловів як ось: бувім, робивім, пірвавім, розкинувім, і т. д.

Чи зрозуміли ви тепер, що то є кручена складня? Дайте спокій і не ломіть собі голови, це затруднє на наші прості голови це є круті „мальсаджець“ написане крученим „мальсаджулем“ але в простий спосіб. Бере наш герой підручник Есперанта, М. Юркова, заступає найважнішую його частину граматичну випрацьовану старанно і докладно, якимись своїми „крученими складнями“ а даль

ще передруковує в комплєті усі вправи підручника Юркова переплітаючи їх мабуть взятими з якогось іншого підручника вправами, ну і фертіг. Підручник вже готовий. Беріть добре людінки, купуйте і вчіться Есперанта. З підручника того, як каже сам автор, кождий зможе навчитись досить добре говорити по есперантськи.

Всякі недостачі підручника Юркова наш велиcodушний благодітель усунув; кільканайцять друкарських ошибок по правлених на кінці підручника Юркова, проф. Т. Ф-н. застутив цілим неперерваним рядом нігде непоправлених блудів; але не дувуйтесь добре люди, ушима переочити можна хочби які помилки і пустити їх у світ без поправки; а може, хто його зна, може наш автор недовиджує на уши, правда на це

є средство, окулярі, але ушні окулярі ще не появились, отже бачите автор тут вничім не зачинив; простіть тай годі!

Ну а щож? Навчився ти говорити по есперантськи, і чи не страшно вже буде тобі тепер умирать? — Спевностю спитає то цей то той. Але трястя матері його навчив. Деж є пак. Як я знаєте прийшов до тих кручених складнів то так мені, їй Богу в голові покрутилось, що ще й доси крутиться. Встав я знаєте, з ракін чейр задурманений начеб пайнт самогонки хлепнув, тай думаю, що його на божому світі робить, як бачу то ті кручени мудрощі не помістяться в мою просту макітру. Прости Боже гріха, на тім світі прийдеться мені таки на міги з тобою порозумівати.

Очевид.

Гей пане Добродію! — не будьте худобою, не храпайте тепер; таж то храм Божий. — Ну-ну, яка худоба, коли я вам „Добро дію“; тож не переривайте мені в молитві.

ЩО ЖІНКА ВОЛИТЬ.

Ви образили мою жінку Я знаю, що то ваша жінка намовила вас до того, але тепер — або ви перепросите нас обох, або я вам голову на тріски розібю.

— Але чи не могли-би ви дозволити мені, щоби я зараз телефонував жінці і спитав, що вона волить.

ДІТОЧА ЛЬОГІКА.

То моя бабуся, то я можу кати її скакати, коли схочу.

СОФА НЕ ЛІЖКО.

— Лікар каже, щоби я не йшов до ліжка з повним жолудком.

— Що-ж ти робиш, не їш вече?

— Я їм і йду спати на софі.

ДАРУНОК НА ШІЮ.

— Я казала товаришці: як хочеш на іменини дати мені дарунок, купи мені що на шию.

— І вона не купила?

— Вона мені прислала фунт мила!

ТАНИМ КОШТОМ.

— Та дівчина забрала Степанови маєток, а мені розум.

— Ти все маєш щастя, таним коштом викрутитися.

ДІЙСНО ЗДІБНИЙ.

— Він, кажете, здібний чоловік?

— Незвичайно здібний! Такий Вам здібний, що тільки дехто потрафить відкрити, що він властиво дурак.

ЧАС ТО ГРОШІ.

— Гарний з тебе господар! Приходиш до дому пяний і ще й в саме полудне.

— Що робити жінко? Тепер треба з усім спішитися. Знаєш кажуть, час то гроші.

ВІН НЕ РОДИВСЯ.

Учитель: — Як тебе звуть

Ученик: — Іван Сметана.

Кільки тобі літ?

— Я не знаю.

— Де родився?

— Я не родився, бо в мене нема матери, тільки мачоха.

В СУДІ,

Судя: — Як вам не соромно було красти того форда з перед самого цвінтаря?

Злодій: — Бачите справедливий суді, він там стояв та-кий порожній, і одинокий так я собі думав, може його власник помер...

НАЙ СПРОБУЄ!

Прийшов подорожній до діда і баби, бачить, як вони живуть тихо та мирно, тай каже:

Здається, не багато людей живуть з собою так щасливо як ви обоє.

А баба на те: най-би він тільки спробував жити нещасливо!

ВОНА МУДРА.

Параня: — Але-ж бо й нерозумна ти Марусю! Виходиш за муж за того Юрка, та-ж він що дня пяний.

Маруся: — А ти думаєш, що як-би він був тверезий, то хотів- би мене?

ЗРОЗУМІВ.

Коли Дьюрдій приїхав до Канади, першою річию, що його найбільше зацікавила була електрична лампа. Не могучи повздергати своєї цікавості звернувсь до кума Штіфа, щоб йому пояснив про „ціці малі лампи, що аж ми вочі зривають”.

Кум Штіф як міг пояснив Дьюрдію про електричні лампи і саму електрику, а скінчивши, спитавсь чи вже розуміє.

— А є, куме Штіфе, все розумію рихтик. Лиш, аді, одно до рихтунку не заходить, а це воно, як ви в цію лампу нафту наливаєте?

ЦЕ І ТЕ.

Гаврило жив зле з своєю жінкою, бо завжди ним помітавала. Трапилося раз, їхали вони зелізницею, дивилися через вікно, та побачили вовка.

Жінка: Гаврило, що би ти казав, як би ми ішли, а вовк на нас напав?

Гаврило: Та що, сказав бим йому: „смачного!”

СУСІДКИ.

— А що чувати з вашим чоловіком?

— Біда, а ось перед хвилею, булам в церкві святого Юра, давалам на службу Божу, щоби св. Юрій вставився у Бога та може чоловік перестане пити горівку.

— Ой, зле сусідко, треба було піти до церкви святої Анни і там помолитися, бо знаєте, що завжди кобіта за кобітою хутше потягне!

ЗНАЄ.

Чуєте, Іване, продайте мені... Слухай Мошку... А хто вам казав, що я Мошко? — А тобі хто, що я Іван? — Ни, що хлоп то Іван.— А що жид то Мошко!

— О — НАПРАВА

Дорогою до Львова йде селянин. Несе під пахою чорного когута. Очевидно зголоднілі Львовяне що хвилі зачіпають мужика, щоби продав їм когута. Та він відмовляється. Вкінці каже лютий: Та відчіпітсья, я його цілком не маю на продаж. — Так на щож несете його до міста? — Та від якогось часу кепсько піє. О годину за скоро. То й несусь його до годинникаря, може направить.

— О — ПАНИ.

Пан з панем яdl на возе капустен з хшанем, а хлоп под возем як пес хлеб з слоніном гризл.

— О — ПОРАДА:

Прийшли селянє до Німця-адвоката, щоб заскаржити пана за громадську толуку. Адвокат слухає все та приговорює: Бітте, бітте! (по німецьки прошу). А хлопи подумали, що адвокат каже їм: бийте, бийте. Вернули в село та сказали громаді, що їм адвокат радив. Вчелили десь пана в руки та дали йому такого духа зісти, що ледби живий остав. Заскаржив їх дідич до суду, а вони толкуються, що їм так адвокат радив. Прикликали адвоката й аж тоді все вияснилося.

— О — МУДРИЙ.

Іване — каже жид — дай гусям сіна! — Та деж гуси сіно їдять! — Ну, коли їдять траву, чому не малиби їсти сіно?

— О — З ГІГІЕНИ.

Чи ви вірите, що доктор каже, що поцілуї суть шкідливі для здоровля?

Ой, не пригадуй мені більше, Раз я поцілував жінку моого приятеля, то два тижні відлежав в ліжку.

В СУДІ.

Він назвав мене ослом, дурнем, баранячою головою. Можу присягнути, що то все правда.

— О — ОВВА!

Знаєш, мої дідуньо мають 100 літ. — Овва! А мої колиби жили то малиб тепер 150.

НА НАУЦІ ІСТОРІЇ ПРИРОДИ.

Учитель: Скажи Петре, де належить медвідь? — Петро: До мясожерів. — Учитель: Де словій? — Петро: До співаків. — Учитель: Де належить оселедець? — Всі діти мовчать. По кількох хвилинах встає один один школярчик і каже: Прошу, оселедець належить до — до бараболь!

— О — АБСТІНЕНТ.

Ходіть, випємо горіочки.— Дякую, не пю. — Та закуріть папіроску! — Дякую не курю. То позовіть представити вас моїм дочкам... — Дякую, не женюсь...

— О — З ВИКЛАДІВ ДЛЯ ВІЙСКА

Тов. Бор.: Австрійсько-угорська армія складається з піхоти, кавалерії, артилерії, технічного відділу, воздухоплавної флоти й маринарки. Стр. Г-ук повторить! — Стр. Г-ук: Австрійська піхота складається з угорської кавалерії, артилерії: тіснішого віддіху, воздушної слоти і комініярки.

— О —**— О — ОБЕРЕЖНИЙ.**

Она: — Йой, який ти добрий. З тобою ціле життя ходилаб.

Він: — А кілько ти зарабляєш?

— О — ВИКЛАДИ НА СХОДАХ.

Він: — Ог, яка то добра дівчина.

Она: — Чому так хвалите?

Він: — Бо має гарні прикмети.

Она: — Які? Чого?

Він: — Гм. Прикмети поцілунку.

Она: — Які то?

Він: — Притулітся, язичком язичком поцілуйте, ну і будете знати.

ЧАС.

Коли найлучше пізнати тай закохатися?

— Як більше муншайну нема, а мамця піде спати.

— О — В ШКОЛІ.

Учитель: Скажи мені, сину, що ти знаєш про Марію Тересу? Ученик „Марія Тереса“ є то великий корабель, що перевозить наших людей до Америки.

— О — ПІЗНАЛИСЯ.

Та де ти пізнався з нею?

— В купалевім місци.

Де? — В Куні Айленд?

— Но ні у мене в дома.

— О — ОБЕРЕЖНИЙ.**ПОЛЬСЬКИЙ ОЙЧЕ НАШ.**

Ойче наш, ктури єстесь в польсце, бондзь ту в Америцє, з Жий крулевство твоє, як у Варшаві так і у Львові, дай венцей хлєба крадzionego, пшеклентих українцуф зніш з малопольські всходнєй, і одпусць гжехи наше за пшимушене крадzionе даніне польске, як ми одпушами нашим валечним жолнєжам за гжехи на русінках маленкіх, і нє вудз нас венцей до Кійова алє збав нас о боже од Петрушевіча Амен.

— О — ЗРОЗУМІLE ЗАМОВЛЕНН€!

Січовий Базар дістав слідує замовленн€ на бритву: Поважані Панове:

В залученю посилаю Вам 50 центів за котрі прошу вислати мені бритву

З поважаннєм

М. Л — .

Р. S. Я забув залучити 50 центів, але помимо того думаю що така поважна фірма як С. Б. таки вишле мені бритву.

На це відповідь була така:
Вп. Пане:

Ваше дорогоцінне замовленн€ ми одержали і висилаємо Вам бритву надіючися, що будете задоволені.

R S. Ми забули залучити бритву, але помимо того думаємо, що чоловік з Вашим лицем обійтеться без неї.

ТЕБЕ є ТУ БІЛЬШЕ.

Як приїхав мужичок
Ось ту в Америку,
Сподобає си дівчину
Гарну і велику.

Личка в неї мов в русалки,
Очи як зірниці,
Груди в неї такі повні
Як вім'я в тилиці.

В кінцях собі така повна
Значить, літку має
До мужика з під бровий
Очима моргає.

Ціла біла як сніжік,
На личку червона...
Все думає мужичок:
То дівка здорова.

Підучився мужичок
Троха по англіцьку
І питає дівчину
Чи була б за жінку?

Она на се лише чекала,
Дала слово згоди,
А за тиждень повінчались
Пили до вподоби.

Що за щастя — подумав
Простий мужик Ваньо —
В краю форнальом я був
А тут взяв-си паню...

По весільній вечері
Били по пиві,
Ваньови вже забагаєсь
Панської „кропиви”.

Пішли спати до гори...
Аж злякався Ваньо
Як зібачив з яков він
Оженився паньом.

Як аглічка тілько прийшла
До спальні — кімнати,
На самперед муку з лиця
Зачала змітати.

Потім зкидає волося,
Відчіпає зуби,
Торбинки з грудей здіймає,
І подушки з клубів.

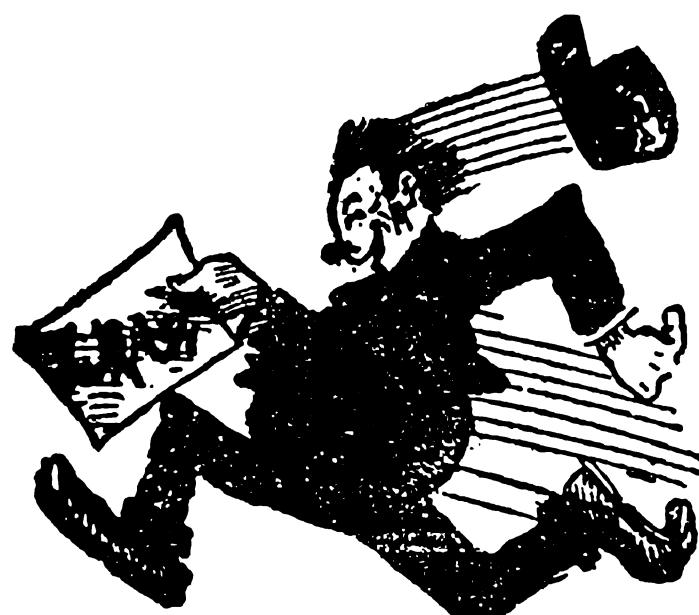
Бачить Ваньо здивований
Що з гарної жінки
Бачить лисий макогін
І кавальчик скірки.

А она нич не пита
Лиш дальше здіймає,
Навіть око, одно шклянє
Бере витягає.
Відкручує деревляну
Свою праву ногу,
Поскладала на канапі
Що стояла з боку.

А мужичок задумався, —
Що робити має
Розгорнувся й на канапі
Слатоньки лягає.

Жінка з ліжка кличе:
Ваню! ходи тутка ліпше,
А він її повідає:
Тебе тутъ є більше.

Х. И.
(„Будяк“).

АДИ! АДИ!

Петлюра зі щмарками,
Польськими в руках
Експресом до Румунії
Гонить в личаках.

Бунтар.

ПЕРЕКУПКА ТА ГЕНЕРАЛ.

Було се за часів царських;
В місті Петрограді
Ходе собі генерал,
Убраний в параді.

Медалі грудь украшають,
Золоті і срібні,
Він на базар повертає
Між сідухи бідні.

Що торгують яблуками
По-під камяниці
Були ріжні межи ними,
Баби й молодиці.

Генерал так замашисто
Йшов через дорогу,
Що вивернув бабі ябка,
Тай скривдив небогу...

Баба в крик: „А ти гільтаю
Оден якийсь ходиш,
Позбирай ми отсі ябка,
Шкоду мені робиш.”

Генерал лиш грізно глянув,
Та тупнув ногою:
„Мовчи бабо! чи не бачиш,
Хто мовить з тобою?”

„Хай там мовить, хто хоче,
Так я не боюся!
Збирай ябка, стільцем кину!”
Верещить бабуся.

„Мовчи бабо, ти проклята,
Тобі повідаю,
На грудь мою подивися!
Я се що цар маю!”

Баба швидко підкасалась,
Наче чарівниця:
„Подивися! Я се маю,
Що сама цариця!”

НІКОЛИ ЦЕГО РОБИЛА.

— „А ти нехристе паскудний,
Пся віро поганна,
Та кобила, щось ми продав,
Здохла нині з рана!”

— „Чи можливе? я присягну,
Що тая кобила,
Іще ніколи у мене,
Цего не зробила!”

ЯК ХОВАЄШ ПОТИЛИЦЮ...

Раз напала Ляха туча
У чистому полі,
Здоровась Марія, ляшок шепче
Підняв в гору полі.
Не далеко була купа
Бадилля — перію
Там сєм сховам ляшок каже
Нех піорони бійом.
Встромив голову і каже
Аби глава цала,
А за тилек, я не бардzo,
Нех гінє до дзябла.
Під купою свинопас
Сидить і все чує,
Як той ляшок хитро мудро
З тилком ризикує.
Підняв палку, тай як вріже,
На маєш дураку,
Як ховаєш потилицю
То сховай же вуса.

Е. Жуковський.

ЩО ТАМ, СЛОВО ЧЕСТИ?

Такі речі в Газі
Моть Літвінов каже,
„З тим буде балачка,
Хто гроши покаже!”
Назад рік мальчонки
Гуділи кричали
Не нужні нам денгі,
Далой капітали.
Що там слово чести
Коли чорт її має,
Як кишеня рвана
То й честь вилітає.

Е. Жуковський.

ОЛРАЙТ І ТУ БЕТ.

Олрайт як ти жонатий,
Роботу стала маєш
При тім діток не маєш,
То єще сяк так капараєш.
Ту бет як жонатий
Роботу все шукаєш
Дітки на пальцях рахуєш,
То щож казать? — Здихаєш!
„Авжеж.”

І НА ТІМ СКІНЧИЛАСЬ...

Він був молоденький
Ще неповних літ
Як встрівся з такою
Що вже знала сьвіт.
Зараз по тій „встрічі”
Пішли до попа,
І на тім скінчилась
Байочка ціла.

„Геніо.”

НА ФАРМІ.

Заліз хробак у хрінь
І в нему розгостився
Начхав він на весь світ,
Бо роскоші дожився.
Таке буває з нами
Та хочби й сам я,
Гадав що крім Марусі,
Дівчат нігде нема.
Марних три і пів милі
Поза гучний Нью Йорк,
Ах боже! Зеленина!
Що хата, то садок.
Ось фарма небудь яка
Як від свиний зачнеш,
То так вже запорядком
Дітий ти не минеш.
От і дочка! Смітана!
Хіба є фарба на лиці?
Яж приглядавсь від рана
І все тісамі румянці.
Ну щож як я дурненький
Звязався з Марусею вперед.
Тепер сиджу у місті,
Тай дихаю смерід.

„Геніо.”

ДОЖИЛИСЯ НАШІ.

Зелений авто
Голячий день
Панночка в авті
Сидить як пень
А побіч неї
Два паничі
Плянують їхать
Б густі корчі.
Рушило авто,
Гез засмердів,
Дожились наші
Щасливих днів.
Цеж наша надія,
Вкраїни краса,
Для нашої слави
Творить чудеса.

„Проч”.

КОМУ ВІРИТИ?

Вже незнати де правда. До тепер я давби був собі голову зятти колиб хто мені заперечив, що статистика правду каже. Але тепер і статиці не вірю: Пише один вчений, що кожда четверта дитина, що родиться на світ Божий є хінська. Я вже стався побоювати, що і в маю родину зайде зайде хінченя (бо вже троє мю) аж приходить мені на гадку, що в моого сусіди аж осьмеро дітей ані одно не живте! І вір статистиці.

**Один чоловік
не розумів.**

Форман сказав людям, що робити як уникнути небезпеки.

Один чоловік не розумів по англійськи.

Вислідом був пещасливий случай, чоловік зістав убитий, а родина лишилася без кормителя.

Ви не хотіли быти тим чоловіком.
Учіться язика сего краю.

Се причиниться до Вашої безпеки.

Побільшіть вашу платню і нагоду до авансу і зробіть себе спосібним до американського горожанства, научившиесь англійської мови.

Ми гарантуємо, що по 3 місяцях від дня записання до нашої школи, будете говорити читати і писати по англійськи. Пробна лекція і подробиці за 10 д. у готівці, або почтовими марками; принимається канадійські почтові марки.

FIRST AMERICAN PREPARATORY SCHOOL

Dept. 49, 525 W. — 47th Street
NEW YORK CITY.

На каком яз., вы смеетесь?

Если на русском, то читайте

Единственный в Америке Русский Еженедельный Иллюстрированный Журнал Омеха и Сатиры. Участвуют лучшие юмористы и художники.

ПОДПИСНАЯ ЦЕНА:

Для Співд Штатов и Канади На год 4 д. пол. р. 2.25 з мес. 1.25

Для Нью Йорка и за граници На год 5 д. пол. р. 2.75, з мес. 1.50

ЦЕНА ОДДЕЛЬНОГО НОМЕРА 10

ТРЕБУЙТЕ НА ВСЕХ СТАНДАР

S M E C H O M E T

64 East 7th Street, New York, N.

Адвокат — Дуже жалую, що не міг вам більше помочи!

Засудженні: — Як то хиба пять літ єще мало?

Доктор: — Як бачу то вам нині на кашель лекше.

Хорий: — Так пане доктор, по цілонічній практиці чоловік трохи призвичаївся.

Спудей Харлампій.

СТЕЦЬКО Й ЧОРТ.

Водного дідича служив собі бідний чоловік на ім'я Стецько. Стецько був знаний на цілу околицю тим, що мав зелику пам'ять. Щоб хто не сказав,

наш Стецько запамятає, що навіть по кількох літах міг точно все розказати.

Але одному чортови стало зависно, що Стецько так все памятає, ані раз не збреше, а все правду скаже; тому він постановив собі Стецька дістати свої руки.

Отже прийшов чортятка до дідича, як каже:

— Віддай мені цого воловода, Стецько.

— Не віддам він мені потрібний, — відказав дідич.

Але як не вчепиться біс панатак, що по довгих переговорах дідич віддав йому Стецько під услівем, що приловить Стецько на чімсь, що він призабувся, або збреше.

І так певного дня коли Стецько собкав на своїх круторогих нагло взнеслась в гору курява, і зявився старий біс.

— Чи любиш ти вареники, воловоде? — Спитавсь Стецько.

— Та ще як люблю пане.

Ще Стецько не докінчив, а по чорту ні сліду.

Минуло тринайцять літ. Наш Наш Стецько знов собкає на круторогі, орючи поле — аж тут зявляється старий біс й каже:

— З чим?

— Зі сметаною! — відказав Стецько.

Добре питання.

Наречений: — Я заробляю 150 доларів в місяць. Думаєш мила що вистарчить тобі?

Она: — Мені вистарчить, але з чого ти будеш жити?

Порадив.

Т.: — Чому ви такі смутні?

А.: — Любов, як робак точить мене...

Т.: — На робаки прецінь можна в кождій аптці дістати медицину!

ЗА ЧАСІВ ЦАРЯ.

Офіцер: — Малчі дурак!

Солдат: — Малчу! так точно, дурак, Ваше Високо-Благородіє!

(Никола Бр-кий).

..**Она'** — Йой, який ти добрий; з тобою ціле життя ходилаб.

— Куме, а ви як поклали сідло на коня? То, що має бути на переді, ви поклали з заду.

— А чи ви можете знати, в котру сторону я пойду?

— Най жують наші братя-селяне! — сказав дідич на отворенню читальні.

— Дякувати за добче слово, але з чого жити? — відізвався на то один бідний хлібороб.

— Я чув Мошку, що громада бере аренду на себе.

— Ну, а їм нашо того; як ця громада буде арендарем, а хто буде горівку пити?

Правда.

То все на світі кумо, що хто більше має, той більше бажає.

Ох, не все кумочку, не все; буває і таке... Мали ви коли близнятка?

БУЛЬБА.

— Відгадай пощо на світі Господь бульбу створив?

— Та на це так, щоби, бачиш, Й хлоп зі шкіри щось лупив!

МАЛИЙ КРИТИК.

Мадам Пищиглас мала велику аспірацію на оперову співачку. Після єї власного осуду вона посідала всі прикмети питомі артисти. На примір: поза — нівроку, як барилка; краса — Клеопатра гарнішою не була. Лиш про свій голос на сали не певна була. На сміючи звернувшись до когось зі старших приятелів о їх опінію, одного дня по звичайній практиці свого голосу звернулась вона з балкону до малого вуличника, що бавився понище.

— Слухай, Ільчик, як ти сподобав собі мій голос, любчичку? спиталась.

— Пані, від коли ви тут перенеслись, від нас всі миши й щури повтікали.

ПОЯСНИВ.

Мужик: — Щось дорого дуже берете, пане реєнтий, за псалтирю, щосьте читали коло моєї небіжки мами.

Дяк: — Чому дорого?

Мужик: Розумієся, памятаєте як ви читали коло небіжчика батька, то взялисъте одног золотого, а тепер хочете два

Дяк: Так повинно бути, бо коло небіжчика батька я читав псалтирю тихо, а при вашій мамі, мусів читати голосно, щоби почули, бо прецінь знаєте, що вони за життя були глухі.

ПРИ УРОДИНАХ.

— „Хочеш бочити Івасю, Братчика малого, Що приніс нам нині бузько, Такого гарного?”

— „Братчика я не конечне, Хлопчик відвічає, Тільки бузька рад-бим бачить, Як він виглядає?”

НА САМОТІ.

— Моя зозулько! тепер находимося самі в кімнаті.

— Так, але бо ти, соколику мій, все ще так заховуєшся, як ми, не були самі!

ПІДБРЕХАЧ.

Дуже недобре діло брехати! Брехнею світ пройдеш, та назад не вернешся. Брехун собі ворог і людям зло робить. Усікий знає сю правду однаке всяк бреше. Не на рівно: оден бреше на всі заставки, інший бреше потрошку, оглядаючись а все недобре діло брехати. хоч ти на пів пальця збрешеш, а лиха наробыш на весь вік. Оглядітесь лишень круг себе на кого карлючка закарлючиться? Оттой як сватався, так казав, що в нього дві слободи і грошей повні комори: одурив дівчину, пійшла за нього та й плачеться по увесь вік: бо не тільки жічим удержуватись з діточками, та глядіть лишень, чи є що кусати! Другий позича гроши, божиться „через рік каже, „віддам”; а рік минув не тільки процент, та й істе (капітал) пропало! Інший каже: давайте попереду грошики, я вам мудрих книжок понаписую. Грошики счистив, а за книжками й не приходить. „Цур дурнів”, каже „одурив вас, буде з мене: слухайте, ось вам комедії...” Та як усе розказувати, як, хто й коли збрехав, так і досвіта не перекажеш їх. Ми тільки подумаймо, що недобре діло брехати: недобре для себе, а другому такого наробыш, що й не відчитаєш нічим. Ось слухайте!” — Простив Пархім Остапа, щоб пійшов за нього старостою до Хіврі. Хівря була дівка годяща роботяща, мала й худобину; а Пархім теж парубок голінний. хоч куди. Остап, нічого нічого робити каже: „Добре, пійду аби-б товариша з'іськати”. Зострівся з Самійлом. „Будь ласка, Самійле”, каже Остап: пійди зо мною підбрехачем за Пархіма до Хіврі”. — „Та чи з'умію лишењ? каже Самійло: з роду не був брехуном!”. — „Та воно не трудно”, а ти підбріхуй’ звісно, як старости брешуть про парубка за кого сватають; а без брехні вже не можна! Я збрешу на палець, а ти підбріхуй на цілий локоть, а я закінчимо діло, запомо мо-

горичі; а молоді опісля нехай живуть, як знають!” — „Добре Остапе, з'умію! пійду добуду паличку й зайду за тобою” — сказав Самійло й потяг до дому. Зібралися старости, взяли хліб святий під плече, палички в руки, пійшли до Хіврі. Увійшовши в хату помолилися, господарі поклонилися й почали казати законні речі про порошу про князя, про куницию, і звели на красну дівицю. Добре все. Старі Хіврині все слухають, дальше почали розпитувати, що є в молодого? „Та в нього чимало є чого”, каже перший староста. Де то чимало? каже підбрехач. У нього всього багацько. „Є й волики”. — Та які волики? таки настоящі воли. „Є й овечета”, почина перший староста — Та які овечета? таки настоящі вівці! — підбріхує Самійло. „Є й хатина.” — Та яка хатина? настояща хата, новісінька просторна. „І в государстві не дуже кому дає вілі”. — Та таки й нікому. Сам усім өрудує, і що хоче те йробить. — Хіврі старі аж плямкають, що таке добро достанеться їх дочці, та й почали питати, хто іменно паробок. „От коли знаєте, Парахім”, сказав Остап. — Терешкович. Понура, договорив Самійло. — „Е, се-б то той кри-

вий на ногу?” спитала мати Хіврина. „Та він так трошки храма, на одни ногу”, сказав перший староста. — Де то храма? і не на одну, а він і обома не здужає ходити! підправив підбрехач. — „Та трохи чи не косий?” пита батько Хіврин „Та так, косенький на одно око”, каже староста. — Де там то вже на одно? і не косенький зовсім, він і обома нічого не бачить! доповнив підбрехач. — „Та він щось гірівку часто вживає?” Питається батько „Так, випє по-трошку, коли та коли”, каже Остап. — Де то вже коли та коли? таки по всяк день, і таки не по-трошку, а пе чоки не звалиться. — „Та, кажуть, щось там нашкодив, так чи не буде йому біди?” попищується батько. „Яка там біда? Може провчать трошки”, сказав староста. — Як то можна трошки! Його таки гарно кат кнутом попібє, та й на Сибір зашлють, — закінчив підбрехач... Після такої розмови що батькові та метері Хівриним робити? Випровадили нечестю старостів і троха чи не позивали ще за бешкет, що за та коко жениха приходили сватати їх дочку. А на парня пустили славу, що й по вік не збув! Дуже не добре діло брехати.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912.

Of the Lys Mykyta Published semimonthly at New York, N. Y. for Oct. 1, 1922, State of New York, County of New York.

Before me a Notary Public in and for the State and County aforesaid, personally appeared Theodore Wislocky, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Publisher of the Lys Mykyta and that the following is, to the best his knowledge and believe, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are: Publisher Theodore Wislocky, 30 E. 7th St., New York, N. Y., Editor Theodore Wislocky, 30 E. 7th St., New York, N. Y., Managing Editor Theodore Wislocky, 30 E. 7th St., New York, N. Y., Business Manager Theodore Wislocky, 30 E. 7th St., New York, N. Y.

2. That the owners are: Theodore Wislocky, 30 East 7th St., New York, N. Y.

3. That the known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: none.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in the case where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing all knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is.....

THEODORE WISLOCKY.

EDWARD NOWINSKI,
Notary Public New York County
New York County Registers No. 4126
New York County Clerks No. 186

ЗРАДНИКАМ.

Зрадники підлі хруні Твердохліби,
І Яцкова шайка з ляхом вже гуляють
Без чести без серця „янткам” на потіху
„Із матері полатану сорочку здіймають”.

Найшлися між нами славні „Залізняки”
За сірник, бомбу і гранат вхопили,
Щоби пімститись за тяжкій кривди
Хруня-Твердохліба по геройськи вбили.

Також худобі зрадникови Яцкови
Чорний вирок смерти подали,
Коли з Ляхом пив й гуляв
В польськім карнавали.

Так зрадникам треба, щоби памятали,
Як ляхо-татарам народ продавати;
Як лизати руки Пілсудським-Галерам
Як для наших дітей кайдани кувати

Горять польські стири по цілій країні
Сотками мазури втікають;
Свищуть кулі, тріщать бомби
Славні ігайдамаки гуляють.

Бунтар.

ВІР МЕНІ СЕРЦЕ!

Гарна дівчино, пахуча квітко!
Оком і словом стріляєш ти мітко,
У серцю маєш тайник укритий
Хто тебе знає, той мусить любити.

Тільки-ж не гнівайсь за щиреє слово:
Мислиш, хто спів твій полюбити і очі,
Світ і життє ти береш поверхово;
Мислиш, хто спів твій полюбити і очі,

Той більш вже нічого не схоче?
Коли він для очей пісні твоєї,
Покине боротьбу за лучші ідеї;
Працю для тих, що їх тиснуть окови,

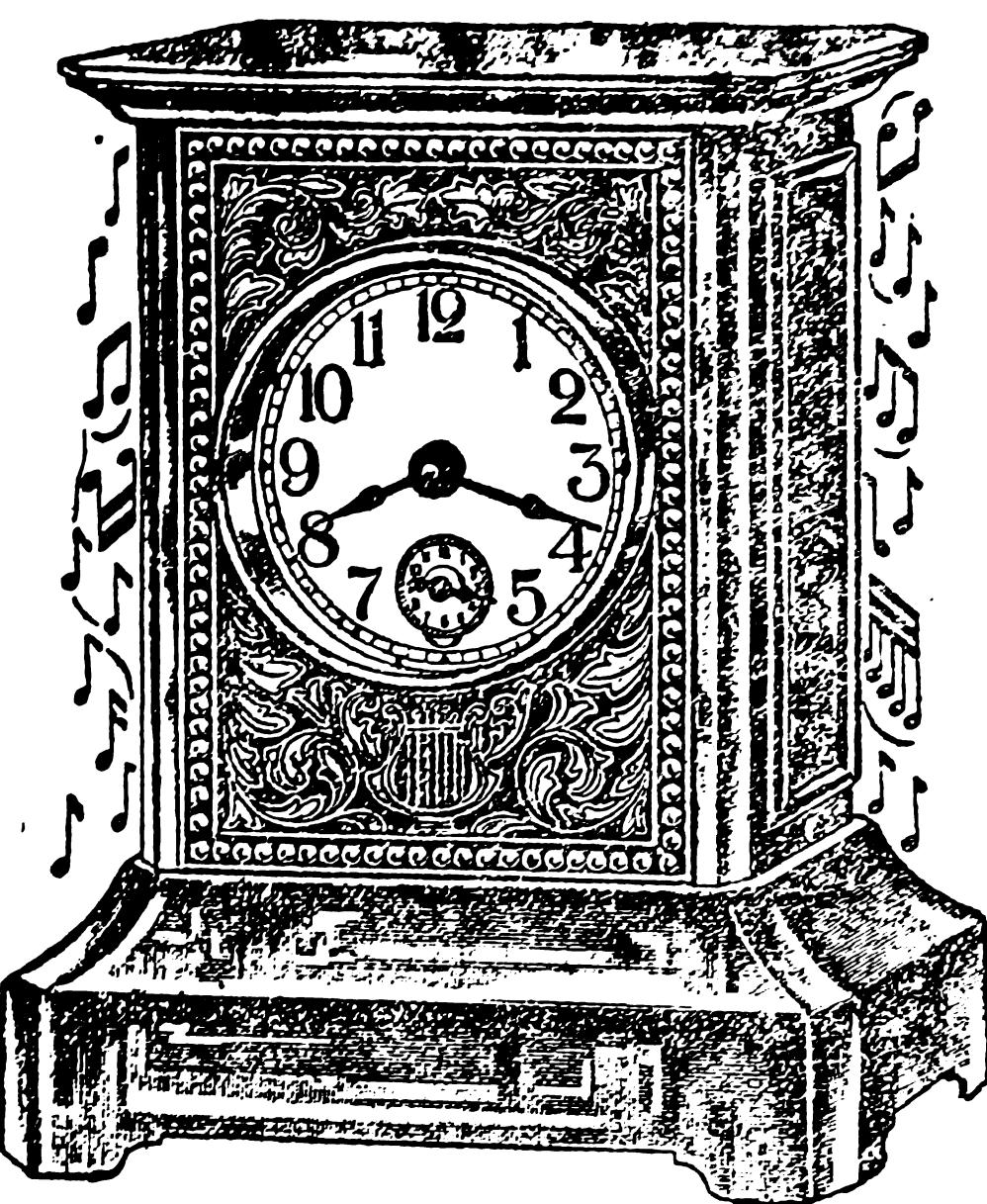
Вір мені серце, не варт він любови.
Коли ж, крім очей і слова дзвінкого,
Не даєш йому більше нічого,
В бій не загрієш і ран незагойш,

Тоді і сама ти любови не стоїш.
Блеск очей чарівних зміниться знидіє,
Зміниться голос і спів заніміє.
І в серцю твоїм буде пустинно
Чим чаювати тоді меж дівчино!

—o—

ДЛЯ ЧИТАЧІВ \$500
"Лиса Микити" лиш

Дорогий читачу: Ви счудуєтесь музикою, яка скована в тім чудовім годиннику. Не треба Вам видавати тяжко запрацьованого гроша на музичні інструменти, прим. граміфоны, клярнети, рекорди, п'янові кружки, і т. д. Будете мати музику купуючи сей годинник, який заступить всі повисше згадані інструменти. Він грає музику найбільших світових композиторів. Все що треба, є накрутити пружину і потиснути гузик. Одна мелодія триває 20 мінут. Музика так захоплююча, що приятелі будуть заздрісні. Хочете встати о 6-ій годині рано, або коли не буде наставите годинник грati на бажаний час, а музика викличе у Вас охоту вставати. — Він збудований з бронзу, позолочуваний, артистично гравірований, має подвійний механізм і так добре збудований, що не може попсуватися. Седуже вартісний годинник і заразом музичний інструмент, гарантований на 25 літ. Регулярна ціна 10 дол., але в сім місяці продаємо менше чим за половину ціни, себто 5 дол. Тому не відкладайте, але замовляйте сейчас, а не пожалуєте. Хто докаже, що сей дорогоцінний інструментальний годинник не варта тих грошей, дістане від нас 10 долярів нагороди і сей годинник. Висилайте замовлення враз з Постел або Експрес Моні Ордером, а вишлемо годинник поштою регістровано. Оплату платимо самі.

LYS MYKYTA
30 E. 7th St. New York, N.Y.

З ТРАГЕДІЙ ДНЯ.

На губернаторських валах у Львові, біля памятника круля Яна III, найдено трупа молодого мушкетера, що повісився на старій магістратській ліхтарні, що служила давніше до освітлювання валів, а тепер сповнювала почетну функцію певної підпори для львівських фіякерників і газетників. В кишенні самовбійника найдено лист слідуючого змісту:

Вішаюся, хотій я не є ні лъкавтованим урядником-Українцем, ні українським денникарарем, ні учителем „Рідної Школи”. Мотиви моєї смерти інші. Причина тут в моїх сімейних відносинах. Тому три роки оженився я з одною вдовою, котра мала доньку студененткою у Відні. Мій батько, що був колись дипломатом Петлюри, а відтак емігрантом, пізнав цю доню на одній із прогульок в Пратері, залибився в ній і не повідомивши мене оженився з нею. І тут завязок цілої колізії. Мій батько став моїм зятем, а моя дочка моєю матерю, тому, що була жінкою моєго батька. Відтак моя жінка породила сина, що був рівночасно моїм сином, швагром моєго батька, і моїм внуком, бо був братом моєї мачохи.

Жінка моєго батька породила пізніше також сина, котрий був рівночасно моїм братом моєї мачохи.

Жінка моєго батька породила пізніше також сина, котрий був рівночасно моїм братом і внуком, бо був сином моєї дочки, а жінка моя стала для мене моєю бабкою, бо була прецінь матерю моєї матері. Я став отже чоловіком своєї жінки, рівночасно й внуком. — А тому, що чоловік моєї бабки є тим самим моїм дідом, проте прийшов я до переконання, що я сам собі став дідом. Це все довело мене до такої розпуки, що уважаю ще найбільше відповідним повіситися. На мій похорон прошу окрім виділу клубу „старих кавалерів”, за зраду якого

ЗЕРНА ПРАВДИ.

На мід, а не ка жовч люди
мухи ловлять.

Добра жінка чоловіка на ноги поставить, а зла то ще й звалить.

Яка віра, така й офіра.

Голому й на сіні твердо.

Слова масні, а пироги пісні.

На віку, як на довгій ниві, усякого трапляється: і кукіль і пшениця.

Заздрісному боком вилізе.

Слабому животови ї лиріг пошкодить.

Мале сніданнє великий обід попсує.

Чий кінь загруз, у того руки глибше ходять.

Відклад не йде в лад.

Займи й нашу на пашу — нехай попасеться.

На гроши нема пущеня.

Ледача шкапа скрізь пріпинки має.

Бог знайде, хоч в печі замуряється.

Позиченим волом не нароптишся.

Усім гаразд живеться, як хліб у засіках ведеться.

Замірся, та не вдар.

Усяке село буває в заметі.

Запас біди не чинить.

Зачепився за пень тай стояв цілий день.

Життя мене так важко покарало, також всіх членів моєї родини, бо в моїй особі гине рівночасно вуйко, внук і дідо.

Ч. С.

Не позичай у сусіда розуму.

Запит лиха не чинить.

Літом і мале заробить.
Рана загоїтся, але зле слово — ніколи.

Не квапся проти невода рибу ловити.

Заручена дівка хороша.

Бруск ножа не тупить.

Гадюка хоч не вкусить, так засичить.

Чуємо, що бомкає дзвін, та не знаємо, де він.

Як є брязкачі, будуть і послухачі.

Спасівка, ласівка, а Петрівка — голодівка.

Брат не брат, а шкоди не роби.

Не жартуй з медведем, бо задавить.

Поможи Боже нежонатому, а жонатому й жінка поможе.

Не вір ні кому, й ніхто й не зрадить.

Срібло-золото тягне чоловіка в болото.

Злий й добру ніч на лихо поверне.

Не грій гадюки за пазухою, бо вкусить.

Чужа біда за іграшку.

Циган своє за пліт тягне, тай то хвалить.

Як нема болота без жаби, так нема чоловіка без вади.

Біда, у кого жінка бліда, а в кого румяна — кажуть: усім кохана.